

Nitton

ETT FÄNGELSE SJUNGER

Myndigheterna flyttade Dmitri hundra mil från hans familj och låste in honom i fängelse. Cellen var så liten, att när han klev ur sängen räckte det med ett enda steg för att vara vid dörren, eller nå det fläckade och spruckna handfatet på den motsatta väggen, eller använda den illaluktande, öppna toaletten i cellens "bortre" hörn. Än värre var, enligt Dmitri, att han var ensam troende bland 1 500 förhärdade brottslingar.

Han sa att isoleringen från Kristi kropp till och med var svårare än den fysiska tortyren. Och den fanns det mycket av. Men hans plågoandar lyckades inte knäcka honom. Dmitri pekade på två orsaker till sin styrka att stå emot tortyren. Han hade lärt sig två andliga vanor av sin far, två vanor som Dmitri tog med sig in i fängelset. Dmitri vidhöll bestämt att utan dessa två vanor skulle hans tro inte ha överlevt.

Under de sjutton åren i fängelse ställde sig Dmitri i givakt vid sängen varje morgon i gryningen. Sin vana trogen vände han ansiktet mot öster, lyfte händerna i tillbedjan till Gud, och sedan sjöng han en lovsång till Jesus. De andra fångarnas reaktion var inte svår att förutsäga. Dmitri återgav skratten, förbannelserna, hånet. De andra fångarna bankade med plåtmuggar mot järngallren i en arg protest. De kastade mat och ibland mänsklig avföring för att försö-

ka tysta honom och släcka det enda sanna ljuset på denna mörka plats, varje gryning.

Dmitri berättade också om den andra vanan som han hade. Varje gång som han hittade en pappersbit i fängelset, smög han den med sig till sin cell. Där tog han fram en pennstump eller en pytteliten bit kol som han hade sparat, och så skrev han på pappersbiten, så smått han kunde, alla bibelverser och bibelberättelser eller sånger som kan kom ihåg. När papperet var helt fullt, gick han till hörnet av sin lilla fängelsecell, där det fanns en betongpelare som ständigt droppade vatten – förutom på vintern när fukten blev till ett hårt istäcke på cellens väggar. Dmitri tog den lilla pappersbiten, sträckte sig så högt han kunde och satte fast den på den fuktiga pelaren som ett tillbedjansoffer till Gud.

Varje gång som någon av fångvaktarna fick syn på en pappersbit på pelaren, kom han förstas in i cellen, tog ner den, läste den, misshandlade Dmitri svårt och hotade att döda honom. Ändå vägrade Dmitri att sluta med sina två vanor.

Varje dag steg han upp i gryningen för att sjunga sin sång. Och varje gång han hittade en pappersbit, fyllde han den med bibelord och lovprisning.

Detta pågick år efter år efter år. Vakterna försökte få honom att sluta. Myndigheterna gjorde obeskrivliga saker mot hans familj. En gång fick de honom till och med att tro att hans fru hade mördats och att staten hade tagit hans barn.

De hånade honom grymt: "Vi har förstört ditt hem. Din familj är borta."

Till sist bröts Dmitris beslutsamhet ner. Han sa till Gud att han inte uthärdade mer. Han erkände för sina vakter: "Ni vinner! Jag skriver på vilken bekännelse som helst. Jag måste komma härifrån för att få reda på var mina barn är."

De sa till Dmitri: "Vi ska förbereda din bekännelse i kväll, och så får du skriva under den i morgon. Sedan är du fri att gå." Efter alla dessa år behövde han bara underteckna ett papper som sa att han inte trodde på Jesus, och att han var en betald agent för västerländ-

ska regeringar som försökte ödelägga Sovjetunionen. När han väl skrev sitt namn på den streckade linjen, skulle han vara fri att gå.

Dmitri upprepade sin intention: "Kom med papperet i morgon, så ska jag skriva under!"

Samma kväll satt han på sängen i sin cell. Han var djupt förtvivlad, och sörjde över det faktum att han hade gett upp. Hundra mil därifrån kände i samma stund hans familj – Dmitris fru, barnen som växte upp utan honom, och hans bror – hans förtvivlan i fångelse, genom den helige Ande. De samlades runt just den plats där jag nu satt och lyssnade till Dmitris historia. De böjde knä i ring och började be högt för honom. Genom ett mirakel lät den levande Gudens Ande Dmitri höra familjens röster när de bad.

När vakterna marscherade in med dokumenten i hans cell morgonen därpå, stod Dmitri där rak i ryggen. Han sträckte på sig, såg på fångvaktarna med styrka i blicken och deklarerade: "Jag tänker inte skriva under någonting!"

Vakterna förstod ingenting. De hade trott att han var slagen och tillintetgjord. "Vad har hänt?" ville de veta.

Dmitri log och sa: "I natt lät Gud mig höra rösterna när min fru och mina barn och min bror bad för mig. Ni ljög för mig! Nu vet jag att min fru lever och mår fysiskt bra. Jag vet att mina söner är hos henne. Jag vet också att de fortfarande är i Kristus. Så jag tänker inte skriva under någonting!"

Hans förföljare fortsatte att försöka slå ner modet på honom och tysta honom, men Dmitri förblev trogen. En dag överväldigades han av en speciell gåva från Guds hand. Ute på fängelsegården hittade han ett helt pappersark. "Och Gud hade lagt en penna bredvid!" sa Dmitri.

Han fortsatte: "Jag skyndade tillbaka till cellen och skrev ner varenda bibelhänvisning, varenda bibelvers, varenda berättelse och varenda sång som jag kunde komma ihåg."

"Jag visste att det förmodligen var dumt", sa Dmitri, "men jag kunde inte låta bli. Jag fyllde båda sidorna med så mycket jag kunde från Bibeln. Jag sträckte mig upp och fäste hela papperet på den

våta betongpelaren. Sedan stod jag och tittade på det: för mig var det det största offer som jag kunde ge Jesus från min fängelsecell. Naturligtvis fick fångvaktaren syn på det. Jag blev slagen och bestraffad och hotades med avrättning.”

Dmitri släpades ut från sin cell. Men när han släpades längs korridoren mitt i fängelset, hände något märkligt. Innan de kom fram till dörren ut mot gården – innan de steg ut på avrättningsplatsen – ställde sig femtonhundra förhårdade brottslingar i givakt vid sina sängar. De vände sig mot öster och började sjunga. Dmitri sa att i hans öron lät det som den bästa kören i mänsklighetens historia. Femtonhundra brottslingar lyfte händerna och började sjunga den lovsång som de hade hört Dmitri sjunga till Jesus varje morgon i alla dessa år.

Dmitris fångvaktare släppte genast hans armar och tog ett steg bort från honom i skräck. En av dem ville veta: ”Vem är du?” Dmitri rätade på ryggen och sträckte på sig så mycket han kunde.

Han svarade: ”Jag är son till den levande Guden, och Jesus är hans namn!”

Vakterna förde honom tillbaka till cellen. En tid senare släpptes Dmitri och återvände hem till familjen.

***

När jag nu många år senare hörde Dmitri berätta historien om sitt obeskrivliga lidande och Guds enorma trofasthet, kom jag att tänka på en period i Somalia när jag funderade på att skapa ett lärjungamaterial som skulle kunna hjälpa troende på platser där förföljelse rådde, troende som Dmitri. Nu verkade idén löjlig. *Vad skulle jag någonsin kunna lära den här mannen om att följa Jesus? Ingenting över huvud taget!*

Jag överväldigades av det jag just hade hört. Jag satt med huvudet i händerna och ropade i mitt hjärta: *Åh Gud, vad gör jag med en sådan här berättelse? Jag har alltid vetat hur mäktig du är – men jag har aldrig sett din makt demonstreras på det här sättet!*

Jag satt förlorad i egna tankar, men insåg plötsligt att Dmitri fortfarande talade. "Åh, förlåt", sa jag, "jag lyssnade inte!"

Dmitri avfärdade min oro med en lätt huvudskakning och ett torrt leende. "Det är okej", sa han. "Jag pratade inte med dig." Han förklarade: "När du kom hit i morse höll Gud och jag på att diskutera en sak; vi avbröts av ditt besök. Så nu, när jag såg att du satt i egna tankar, gick Herren och jag tillbaka för att avsluta det samtalet."

I det ögonblicket visste jag vad jag måste fråga.

"Broder Dmitri, skulle du vilja göra en sak för mig?" frågade jag. Så tvekade jag, men hans blick manade mig att fortsätta: "Skulle du vilja sjunga den där sången för mig?"

Dmitri tog stöd mot bordet och reste sig. Hans blick mötte min i tre eller fyra sekunder. För mig kändes de där sekunderna som en evighet. Så vände han sig långsamt mot öster. Han rätade på ryggen och stod i givakt, lyfte händerna och började sjunga.

Jag kan inte ryska, så jag förstod inte ett ord av sången. Men det behövdes inte. Orden spelade förmodligen ingen roll. När Dmitri lyfte händerna och började prisa Gud genom att sjunga samma sång som han hade sjungit varje morgon i fångelset i sjutton år, började tårarna rinna längs kinderna på oss båda. Först då började jag på allvar begripa innebörden av tillbedjan och lovsångens betydelse.

Jag hade kommit till Ryssland för att få svar – jag undrade om tron kunde överleva och till och med växa i de mest fientliga miljöerna i världen. Dmitri blev en av mina första guider på min resa. *Jag började känna att den här resan inte handlade om att utveckla ett lärjungamaterial, utan om att vandra med Jesus på svåra platser. Jag attraherades av det liv som Dmitri hade levt: att lära känna Jesus, älska Jesus, följa Jesus, leva med Jesus.*

***

Jag mötte många andra troende på den där resan till Ryssland. Viktor måste också ha blivit inspirerad av Dmitris historia. Han började nästan febrilt söka kontakter och hitta andra människor som

vi behövde tala med – han grävde fram berättelser som vi behövde höra.

Efter många års missmod över eländet i Somalia, fyllde historierna om ryssarnas andliga uthållighet mitt under förföljelse mig med en känsla av hopp. Det där gryende hoppet kom som en fullständig överraskning för mig.

En morgon hade Viktor arrangerat ett möte med en grupp vänner till honom – flera ryska pastorer, några evangelister och församlingsplanterare, och några äldste – ett tvärsnitt av hans församling. Jag lyssnade förundrat när dessa troende nästan i förbigående nämnde att de suttit i fängelse i ”fem år”, ”tre år” eller ”sju år” och att de blivit ”slagna”, ”tvingade att sova nakna i en kall, fuktig cell” eller ”inte hade fått något annat än möjligt bröd och kokt kål att äta på flera månader”. Samma män berättade glädjefyllda minnen om ”när min fru och son besökte mig i fängelset”, ”när jag sattes i en cell tillsammans med en annan troende som kunde uppmuntra mig, och jag kunde uppmuntra honom”, och ”hur församlingen tog hand om min familjs behov medan jag satt i fängelse.”

När vi tog paus för lunch, gav jag dem en mild utskällning: ”Ni berättar fantastiska historier. Varför har de inte blivit nedskrivna? Era berättelser låter som bibelberättelser som fått nytt liv! Jag kan inte fatta att ni inte har samlat dem i en bok, eller spelat in dem på film. Andra Jesu efterföljare världen över borde få höra era berättelser och uppmuntras av vad Gud gör här, bland dem som blir förföljda.”

Mina ord tycktes göra dem förvirrade. Det var tydligt att vi inte förstod varandra. Så reste sig en av de äldre pastorerna och vinkade åt mig att följa med honom. Han ledde mig till ett stort fönster på husets framsida. Där vi stod tillsammans framför fönstret sa den gamle mannen på begriplig men bruten engelska: ”Jag förstår att du har några söner, Nik. Stämmer det?”

Jag sa att det var sant. Han nickade, och frågade mig: ”Säg mig, Nik: Hur många gånger har du väckt dina söner före soluppgången, ställt dem framför ett sådant här fönster, ett som vetter åt öster,

och sagt till dem: 'Pojkar, titta noga nu. I dag får ni se solen gå upp i öster! Det kommer att ske om bara några minuter. Var beredda nu.' Hur många gånger har du gjort det med dina söner?"

"Tja", skrockade jag, "det har jag aldrig gjort. Om jag någonsin gjorde det, skulle pojkarna tro att jag blivit tokig. Solen går *alltid* upp i öster. Det händer varje morgon!"

Den gamle mannen nickade och log. Jag förstod inte vad han ville ha sagt, förrän han fortsatte: "Nik, det är skälet till att vi inte har skapat böcker eller filmer av alla berättelser som du har hört. För oss är förföljelsen som solen som går upp i öster. Den sker hela tiden. Det är så det är. Det är inget ovanligt eller oväntat med det. Förföljelsen på grund av vår tro har alltid varit – och kommer troligen alltid att vara – en normal del av livet."

Hans ord tog fullständigt andan ur mig. Jag förstod visserligen vad han sa, men jag undrade om det var sant. Jag hade då aldrig hört det förut. Och en del av mig ville faktiskt protestera mot hans påstående. Jag undrade om vissheten om förföljelsen innebar att ondskan hade överhanden. Och sedan undrade jag om det var gallet att tro att tron faktiskt kunde blomstra där förföljelsen alltid är något normalt och vardagligt, som att solen går upp i öster.

Jag hade alltid utgått ifrån att förföljelse var något onormalt, exceptionellt, ovanligt. I mina ögon var förföljelse något som man skulle undvika. Den var ett problem, en motgång, ett hinder. Jag fångslades av tanken: tänk om förföljelse är det normala, det förväntade, för en troende? Och tänk om förföljelsen faktiskt är den jordmån där tron kan växa? Tänk om förföljelsen faktiskt kan vara en god jordmån?

Jag började undra vad det här skulle kunna innebära för Guds församling i USA – och vad det skulle kunna innebära för en potentiell Guds församling i Somalia.